

LBRIS

We know
books

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

RADU DINULESCU
CERNOZAUURII

Fabulă SF cu personaje radioactive

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

Cuprins

Cuvântul Meu	7
Introducere: Marta	8
PARTEA ÎNTÂI	
Undeva în Est	15
Zona Mămăliga.....	15
Miracolul Facerii	17
Deturnarea.....	25
Apa grea.....	28
Îndoielile lui Menghinoraptor	36
Clubul	40
Călăuza	49
PARTEA A DOUA	
Războiul pentru apa grea	55
Ticăloșii	56
Întoarcerea lui Tulumborator	64
Rezervorul	67
Capitularea.....	75

Reparație capitală	80
Stăpânii cerului	82
Redacția CFN-News	91
Avionul	97
Mama	110
Robozaurii	113
Anul viitor, la Ierusalim	116

PARTEA A TREIA

Opera de artă	125
Prototipul Marta.....	125
Președintele României.....	135
Togo.....	140
Hades și ciulama.....	148
Frizeria.....	159
Visul.....	162
Fericirea din gheață	169
Contorul Geiger	171
Fotonizarea	176

PARTEA A PATRA

Un rabin și un fizician salvează lumea!	180
Pânza de păianjen	180
Patrick.....	187
Dacă ar vrea Dumnezeu.....	190
Jucăriile	193

Pentagon.....	195
Zona 51	201
Președintele SUA	210
Spionaj.....	212
Discursul lui Rex	217
Ziua Mirelei.....	220
Biblioteca	223

PARTEA A CINCEA

Minunea minunilor în Sfânta Sfințelor	226
Desene animate	226
La Vatican.....	231
Atentatul.....	234
Templul din piatră.....	241
Sentița.....	247
Biscuiți danezi	249
Valkyria.....	257
Interferențe	262
Breakfast in America.....	269

Cuvântul Meu

Numele Meu nu contează. Pentru comoditate, puteți să-mi spuneți, deocamdată, Povestitorul sau Naratorul, sau Umbra... Mie îmi este total indiferent!

La momentul potrivit o să vă devoalez și un nume de personaj și apoi o identitate. Toate la timpul lor, pentru că nimic nu este mai interesant, într-o poveste, decât... misterul.

Și mai am să vă pun la punct cu o curiozitate a acestei cărți. Aveți o serie de QR-uri care vă vor ajuta să reconstituiți o realitate pe care ca să o descriu cu exactitate mi-ar lua prea mult timp. Și timpul, în anumite circumstanțe, se poate termina oricând. Timpul tău... nu al Meu!

Acesta este un prim QR care vă permite să intrați în universul cernozaurilor. Drum bun!

Mulțumesc! Deși, Eu nu obișnuiesc niciodată să mulțumesc.

Introducere: Marta

În statul american Wyoming, pe șoseaua națională 789 care duce spre Thermopolis, o puștoaică de 14 ani, îmbrăcată puțin cam sumar, luând în considerare vremea de afară, înaintează cu pas agale, în mod regulamentar, pe partea stângă a drumului. Are o rochie verde înflorată, un pulover în dungii și o canadiană gri, cu guler de blană, destul de subțirică, dar călduroasă.

Fata merge cu pași fermi și nu dă semn că ar dori să facă auto-stopul. De altfel, câteva mașini trecuseră deja pe lângă ea, fără să se oprească, pentru că fata nici măcar nu aruncase vreo privire în direcția lor. Însă nu se întâmplă același lucru și cu mașina șerifului care, în drumul său zilnic spre birou, trece chiar pe acolo.

Mașina, un Ford cumpărat de comunitate acum doi ani, oprește în dreptul fetei. Geamul din partea șoferului coboară lent și șeriful i se adresează puștoaicei cald, cu vocea joasă, temându-se să nu o sperie. Fetița ar fi putut să o ia la fugă pe câmp și asta ar fi încurcat lucrurile și ar fi amânat cafeaua sa de dimineață, care îl aștepta, deja aburindă, pe birou. Lucrurile sunt foarte bine puse la punct la Wyoming, cel puțin de când fusese el numit șerif...

— Hei! Dragoste mică, mergi în oraș?

Dar fetița nu o ia la fugă, ci se întoarce, cu o figură complet nevinovată, către șerif.

— Cum te cheamă? De unde ești? Mergi în Thermopolis?

Fetița nu răspunde. Dă numai din cap afirmativ la ultima întrebare. Șeriful coboară, deschide ușa din spatele său și-i face semn fetei să urce.

— Hai! Te duc eu în oraș.

Și, fără să spună nimic, fata urcă și se așază pe bancheta din spate.

În drum, șeriful începe să o studieze prin oglinda retroviatoare, pe care o sucise puțin ca să poată s-o observe mai bine pe fata blondă, cu ochi albaștri. Exclus să fie unul dintre imigranții clandestini care, de o vreme, mișună mai peste tot prin America, căutând de lucru.

— De unde ești?

Fetița dă din umeri. Șeriful pornește radioul și se aude, discret, vocea lui Johnny Cash:

„I hurt myself today

To see if I still feel

I focus on the pain

The only thing that's real

M-am lovit astazi

Ca să văd dacă mai simt

Mă concentrez pe durere

Singurul lucru care este real”

În spate, fetița îngână vorbele, la un moment dat chiar cântă la unison cu vocea de la radio.

„Semn bun! Măcar nu e mută și-i place muzica”.

— Ai mâncat ceva?

Fetița lovește ușor cu palma rucsacul pe care, acum, îl are pe genunchi.

— Ai provizii... E bine...

Peste o jumătate de oră, în biroul șerifului, fetița stă pe un scaun, cu rucsacul în brațe și cu privirea către harta de pe perete. În

ciuda eforturilor și a tentativelor de interogatoriu subtil, șeriful nu reușește să scoată nimic de la ea. E curios să știe ce are în rucsac dar, în momentul în care întinde mâna să-l ia, fetița îl strânge brusc la piept. Renunță atunci la gest, precaut, nedorind să închidă posibile căi de comunicare cu ea.

Hotărât lucru, va trebui să cheme ajutoare, tocmai el, cel care, de obicei, este chemat în ajutor.

Ia telefonul de serviciu și formează un număr. Peste numai câteva secunde interlocutorul răspunde.

Lumea e harnică în Thermopolis.

— Bună, Bill! Nu te deranjez? Am nevoie de tine... într-o problemă... Nu... Vin eu la școală, e un spațiu mai prietenos... Nu ai whisky... Ha, ha, ha... De data asta, cred că nu e nevoie.

Bill este directorul Thermopolis Middle School, produs al acestei școli, matematician de excepție, cu studii la Harvard. După doi ani de asistent la celebra facultate, a înțeles că nu se poate obișnui cu ritmul și nebunia de acolo și s-a întors acasă. Își transformase biroul în propriul său cabinet de lucru și peste tot erau caiete întregi cu calcule matematice, cu rezolvări de probleme și ecuații complicate. Acest joc permanent al minții îl ține în priză de ani de zile și ori de câte ori poate să-i facă unui coleg o demonstrație, pe tabla interactivă, nou achiziționată și montată în clasa de matematică, este în culmea fericirii.

Peste încă o jumătate de oră, șeriful se află cu fetița de mână în curtea școlii și Bill îi întâmpină cu zâmbetul pe buze. O vede pe micuța cu rucsacul în spate și își imaginează că este o nouă elevă care va trebui înscrisă, chiar dacă anul școlar începuse deja. Nu era un lucru neobișnuit.

Cei trei merg în clasa de matematică, să poată sta comod de vorbă. Ar fi putut să se converseze și în biroul lui Bill, dar acesta se rușina de dezordinea de acolo. Oricum, este o zi de pauză, elevii nu au cursuri, așa că au toată școala la dispoziție.

— Bill, am cules-o de pe șosea, venea înspre oraș, pe jos!

— OK. Până aici nu-mi spui nimic nou.

— M-am gândit să o vezi tu mai întâi și apoi să hotărâm ce facem.

Bill o examinează și el cu atenție pe micuța așezată acum pe unul dintre scaunele elevilor și observă același lucru ca fiind ieșit din comun, în astfel de cazuri: că este blondă și cu ochi albaștri. Mai degrabă un chip germanic, suedez, danez. Bill se apropie de ea și îi ia mânuța în palma sa:

— Cum te cheamă?

Fetița zâmbește ușor, dar nu răspunde. Privirea ei alunecă spre tabla din spatele profesorului, evident plină cu o demonstrație matematică extrem de complicată.

— Ce știm despre ea?

— Nimic!

— Acte?

— Nu mă lasă să umblu în rucsacul ei. Și n-am vrut să insist.

Fetița se încruntă ușor și cu ochii pironiți pe tabla interactivă scoase primele sunete:

— Ați greșit!

Bill se uită în direcția privirii ei și se ciocnește de calculul matematic complicat, cu care se jucase ieri noapte, împreună cu un amic al său, fizician, și pe care nu reușiseră să-l ducă bine până la capăt. Spune, totuși, puțin contrariat:

— Nu e greșit... e neterminat...

Fetița se ridică de pe scaun, se apropie de pupitrul tablei și, de parcă ar fi făcut asta de un milion de ori, ridicându-se în vârful picioarelor, începe cu dexteritate să schimbe câțiva parametri și câteva cifre. Bil urmărește cu atenție și dă negativ din cap.

— Nu, nu este logic... acolo nu...

Dar fetița continuă și ajunge la rezultatul exact. Bill este consternat!

— Aiurez!

— Este și o rezolvare scurtă.

— Scurtă?

Fetița șterge totul până aproape de enunț și rezolvă problema pe o cale cu adevărat scurtă. Sărise niște etape, folosind formule pe care Bill nu le înțelesese imediat, dar care erau logice și la locul lor, dar parcă veneau dintr-o altă matematică... pe care el nu o înțelegea...

— Cum te cheamă, scumpete?

— Marta.

Șeriful, care rămăsese pe un scaun, ceva mai departe de tablă, înțelegând că lucrurile nu sunt de competența sa, începe să-și consulte mesajele de pe telefon. Se întoarce către ei, curios:

— Ce spune, Bill? Ce spune?

— Că sunt un prost, Mike! Că sunt un prost!

Bill decide să o ia pe micuța la el acasă pentru câteva zile și împreună cu soția sa, Carole, să o hrănească și să o îngrijească, și, mai ales, să-i evalueze competențele. Era clar, după ceea ce văzuse pe tabla interactivă, că fetița trebuie trimisă direct la universitate. În plus, micuța rezolvase una dintre ecuațiile la care până și Richard Feynman, celebrul matematician și fizician de la Caltech, California Institute of Technology, se încurcase.

La două noaptea, sună telefonul lui Mike. Mike este obișnuit cu apeluri de noapte, dar acum i se pare cel puțin ciudat că Bill sună la ora asta. Răspunde liniștit:

— Ce-i Bill, ai rezolvat vreo ecuație sau ai căzut din pat?

— Mike, trebuie să vii urgent. E... nu pot să-ți spun la telefon. Trebuie să vorbim...

— E legat de Marta?

După o pauză lungă, Bill oftează în telefon și zice aproape șoptit:

— O să vezi!

Nu peste mult timp, cei doi stau în fața unui laptop, la Bill acasă, în sufrageria sa. Prin ușa deschisă a dormitorului, la lumina unei veioze discrete, în patul mare Marta și Carole sunt îmbrățișate. Carole doarme liniștit și i se aude respirația, ca un ușor șuierat, dar Marta are ochii deschiși. Lângă pat este un fotoliu ruland electric pentru infirmi, peste care este aruncată, neglijent, o pătură.

Pe ecranul laptopului se văd două fotografii alăturate: Marta la cei 13 sau 14 ani ai ei și chipul unei fete de cinci ani pe care Bill, cu ajutorul unui program de animație, o adusese înapoi în timp. Apoi aduce pe ecran imaginea unei fete scoase de pe o listă cu fotografiile celor 22 de minori dispăruți cu o săptămână înainte în Boeing-ul ce lega New-York-ul de Stockholm.

— Mike, fata asta este Marta Gyllenhaal. Era acum câteva zile în avionul care a dispărut în Europa și avea numai 5 ani și două luni...

— Bill... tu ești în toate mințile?...

— Șșșș, mai încet!

— Eu ce le spun... la... Vrei să-mi pierd slujba?

— Nu știi, Mike... Nu pot fi sigur... dar este, oricum, de cercetat... Ești șerif... porți o insignă!

- Știi ce? Îți dau ție insigna și cercetează tu!
- Mike, pentru Dumnezeu, nu e de râs!
- Să anunț FBI-ul?
- Mai așteaptă Mike, mai așteaptă... Noi suntem, totuși, oameni...
- Dar de ce trebuie să șoptim?
- Dacă ne aude?
- Cine?
- Marta... Uneori am senzația că-mi ghicește gândurile...
- Păi, atunci șoptim degeaba! Bill, eu anunț FBI-ul!
- Să mai așteptăm o zi... două... E totuși o copilă!
- Bill, nu știm decât noi doi?
- Numai noi, Mike.
- Nici Carole?
- Nici.
- Atunci este OK!

PARTEA ÎNȚĂI

Undeva în Est

Zona Mămăliga

O zi friguroasă de primăvară, dar asta nu contează deloc, pentru că personajele noastre habar nu au ce înseamnă frigul. Sau, mai bine spus, știu teoretic cam ce ar fi, dar nu au posibilitatea să-l simtă.

Dar să începem cu începutul. Deși... e foarte greu de stabilit unde și când a fost începutul. O să vedeți, pe parcurs, că nu este deloc un eufemism.

Nu departe de punctul în care se întâlnesc cele trei granițe dintre România, Republica Moldova și Ucraina, se află o insulă înconjurată de brațele Prutului, la numai câțiva kilometri de postul vamal Criva Mămăliga. Această insulă, cu acordul celor trei state și cu aprobarea tacită a Rusiei, a fost declarată „No man's land” și cele trei țări au construit, în anii de glorie a comunismului, o centrală nucleară, pe care au numit-o Cernovadia și care trebuia să răspundă le necesitățile energetice ale celor trei țări, în primul rând, și ale cui or mai decide crizele economice și capriciile istoriei... Locul era ideal din punct de vedere geografic și, mai ales, beneficia

din belșug de apa râului Prut, atât de necesară funcționării unei centrale nucleare și, astfel, Cernovadia devenea unul dintre cei mai mari producători de energie și un spațiu de interes economic de primă mână. Lângă centrală a fost construit un cartier numit, după numele punctului vamal: Mămăliga. Cartierul s-a mărit relativ repede și la un moment dat găzduia aproape patru mii de lucrători ai centralei și familiile lor, precum și încă cel puțin o mie de cetățeni care asigurau diverse servicii administrative și de strictă funcționalitate a orașului: magazine, transport, HORECA și un pic de cultură. La Mămăliga se vorbea română, ucraineană, moldovenește și, bineînțeles, rusește. Dar atâta vreme cât nimeni nu se îmbăta, cu toții se înțelegeau foarte bine.

Dar, în urmă cu 35 de ani, a avut loc o explozie la reactorul principal. S-au făcut ceva lucrări de stopare a scurgerii de substanțe radioactive și s-a izolat locul, pe o rază de mai bine de 30 de kilometri. Au fost instalate garduri de sârmă ghimpată, pe care atârnav strâmb anunțuri de pericol de radiații și desenul bine cunoscut, emblemă a morții prin iradiere. Cartierul deveni complet vid, iar puținii localnici, care mai supraviețuiseră prin satele învecinate, pășteau vacile și caprele pe lângă zonă. Când trecea câte una dincolo de gardul de sârmă ghimpată, câinii și ciobanii alergau după ea, cu teama pe care ți-o inspiră un loc blestemat.

S-a vorbit mult atunci, pe la televiziuni și prin parlamentele tuturor țărilor din Europa și din lume, mai târziu prin Parlamentul European, s-au tras semnale de alarmă, s-au contaminat mulți, unii s-au curățat imediat, alții la ani distanță, s-a lătrat în stradă, s-au făcut demonstrații, artiștii au cântat, au dansat și au înjurat comunismul – principalul vinovat al unei noi tragedii. După atâția ani, Cernovadia și cartierul ei Mămăliga aparțineau mai degrabă mitologiei și mai toți numeau locul: „Zona Mămăligii”.

Pe deasupra tuturor acestor lucruri, firești până la urmă, a trecut, lent, un nor aproape invizibil, dar foarte bogat în elemente radioactive, care a măturat o bună parte din Europa și a lăsat cât a putut din încărcătura sa, peste câmpurile agriculturii, atât socialiste cât și capitaliste, peste cei care au ieșit să demonstreze în stradă, peste cei care s-au dus conștiincios la muncă, pentru patronul capitalist sau stăpânul socialist! Mizeria radioactivă a ajuns cam în aceeași măsură și la cei care și-au putut permite să se izoleze în casă, prin apa de la canal, prin zarzavaturile care veneau din câmpuri, prin carnea pe care o îngurgitau. Și pe urmă s-a așternut liniștea uitării și, mai ales, a nepăsării.

Miracolul Facerii

După ceva timp, nimeni nu va ști vreodată cât anume, la Cernovadia, într-o hală dezafectată – să-i spunem Hala 5 – a fostei mari centrale nucleare, acum parțial distrusă, totul era deja acoperit de un praf gros. Undeva, în spate, un perete căzut aproape în întregime lăsa să se vadă un peisaj apocaliptic, de ruine și de stâlpi de înaltă tensiune frânți, de care atârna dezolant cabluri electrice, încălcite.

În stânga halei, pe o mică estradă de beton, pe care mai erau încă două recipiente de metal aproape complet ruginite, se afla o grămadă amorfă de șuruburi și piulițe. Printre ele, bucăți roșietice-verzui de materie organică, care s-a format lent, prin înmulțirea de resturi de ADN ale victimelor directe ale exploziei din Hala 5. E doar o presupunere, pentru că miracolul facerii unei lumi, dacă nu are părțile lui necunoscute, nu se mai poate numi „miracol”. Un abur, ca o respirație caldă, se ridica deasupra

acestei materii. Câteva mici descărcări electrice au făcut să tresară materia, ca o încordare musculară. Încă o descărcare electrică, de data asta mai puternică, a trecut de la o grămadă de materie la alta și părea să dea aproape o senzație de respirație. Materia organică aveau tresăriri spasmodice în mai multe puncte deodată și începu să se grupeze în câteva mase mai mari. Aceste mase s-au prelinș, aidoma unor șerpi, și au înconjurat câteva filete și o piuliță, toate ruginite.

Această mișcare s-a petrecut în câțiva ani buni, poate chiar ceva mai mult de un deceniu, ai altui timp, dintr-un spațiu paralel, pentru că o Geneză se face în timp și cere multă răbdare.

O să părăsim o clipă Hala 5, pentru că exact în acest moment se întâmplă un lucru excepțional. E ca un breaking news, dacă vreți.

Totul se petrece în cabina de pilotaj a unui Boeing 787-3. Avionul se deplasează liniștit pe pilot automat, între New-York și Stockholm. Pilotul și copilotul sunt în repaus și supraveghează mulțimea de cadrane de pe bord. Tocmai luaseră masa, servită de fetele din echipa de stewardese, și o mulțime de cutiuțe și pahare de carton sunt împrăștiate în jurul lor. Cum se pregătesc de aterizare, căpitanul apasă un buton și imediat o stewardesă vine cu un sac de plastic, cu însemnele companiei, și strânge totul.

Copilotul se uită la ceas, apoi afară, în întuneric, pe unul dintre geamurile laterale. Se apleca ușor și se uită în jos, apoi pe harta de la bord. Pare ușor neliniștit.

— Avem o întârziere de cel puțin cinci minute. La ora asta, trebuia să vedem deja luminile continentului.

Pilotul pune și el resturile mesei în sacul de plastic al stewardesei și privește, la rândul său, ceasul, apoi pe geam. De la înălțimea avionului se întrezărește lumina slabă a zorilor și linia orizontului.

Comandantul navei își pune căștile pe urechi, cu intenția de a lua legătura cu turnul de control.

— Cursa 235 New-York – Stockholm rog să-mi comunicați coordonatele.

Liniște totală. Cei doi se privesc neliniștiți. Pilotul se uită atent la bord.

— Totul pare OK. Ia treci pe pilotare manuală!

În trecutul nebulos al timpului paralel, în Hala 5, o parte din materia care înconjurase o piuliță înșurubată într-un filet metalic ruginit, lung și gros, și care avea la un capăt un robinet, începuse să prindă o formă aproape umană, cu nas, cu ochi. Era clar că anumite lanțuri de ADN se multiplicaseră aidoma unor viruși și, provenind de la humanoizi, s-au reprodus în forme ce amintesc morfologia și fiziologia umană.

Pe acest prim personaj, pentru că s-a format în jurul unor șuruburi, îl vom numi Filetocapus.

La un moment dat – imprecis, în cronologia faptelor – Filetocapus a început să conștientizeze că există. Fiind culcat pe spate, de câțiva ani buni, poate chiar decenii, începu să privească în stânga și în dreapta, să-și miște mai apoi componentele, în scârțăitul caraghios al piuliței. Clipea din ochi la anumite intervale și astfel pricepu că poate și el, prin propria sa voință, să facă întuneric și lumină. Și mai înțelese că nu avea nevoie de somn, deși noțiunea

persista în gândirea sa, ca ceva abstract, legat de o altă noțiune de asemenea fără sens precis: oboseala.

Cât despre aspectul fizic, Filetocapus arăta jalnic. Dacă s-ar fi uitat în oglindă, poate că s-ar fi speriat de propria sa înfățișare. Dar sentimentul de frică nu se putea împăca nicicum cu senzația de putere nemărginită pe care Filetocapus simțea bine că o posedă, dar nu o și controlează. Deocamdată!

Totuși, materia reușise să curețe, pe ici pe colo, anumite părți ale fierului ruginit, aidoma unui abces care dizolvă o carie dentară, după care se retrage.

Filetocapus zâmbi cinic, se agită o vreme, încercând să se miște. Până la urmă făcu două, trei salturi mici, pe loc, dintr-o energie care-i venea, cumva, din interior. Se puse în șezut, reușind să-și îndoiaie filetul central cu un efort vizibil de concentrare. Fața i se tumefia de efort de fiecare dată când încerca o astfel de experiență creatoare. Se enervă puțin și piulița se roti, strivind forma moale a craniului. Prin gura șleampătă au ieșit atunci, ca scuipate, bucăți de materie cenușie. Piulița a revenit încet la loc.

Brusc, pe fața lui Filetocapus apăru un rânjet. Privi fix celălalt capăt al filetului, unde încet, probabil în alți zeci de ani, prindea formă, dintr-o masă amorfă de materie, o talpă monstruoasă. Filetocapus era foarte mulțumit că și-a construit singur piciorul. Cine știe cât a durat acest moment sublim de creație... Pentru că în Hala 5 timpul începea să aibă alte dimensiuni, la care humanoizii încă nu au acces decât... intuitiv.

Mai apoi, Filetocapus privi în jurul său și descoperi un filet mai subțire și mai lung, de care era prins, printr-o piuliță multiplă, în unghi aproape drept, un alt filet, și mai subțire și mai lung. Și, bineînțeles, precum mai înainte, sub privirea concentrată a lui Filetocapus, în capul filetului se formă o palmă, aproape identică cu cea umană, dar cu numai patru degete. Filetocapus se rostogoli până la formațiunea astfel creată și se culcă cu spatele pe capătul liber al

filetului, apoi se ridică din nou în șezut. Cele două filete mici s-au plasat ca un braț sau ca o aripă, în cârcă sa. Ca prin miracol, rugina dispărea încet de pe metal. Și cine știe câți timpi veniți din alte dimensiuni s-au îngemănat acolo. Dar cui îi pasă?

Aproape în zori când, de ceva timp, de data asta real, o burniță mărunță adunase o sarabandă de stropi pe geamurile mari ale cabinei turnului de control al traficului aerian de la aeroportul din Stockholm. Din afară, clădirea pare o farfurie zburătoare.

Dar să lăsăm descrierile inutile și să revenim la fapte, pentru că lucrurile sunt grave!

În fața unui imens pupitru de control al traficului, controlorii sunt în stare de alertă. Se agită în fața unui ecran de radar. Unul dintre controlori, în fața unui microfon, încearcă să ia legătura cu cei din cursa care venea de la New-York.

— Cursa 235, cursa 235... ați deviat de la ruta obișnuită! Cursa 235... aici aeroportul din Stockholm. Turnul de control. Ați deviat de la rută.

Brusc, avionul dispare de pe ecranul radarului. Cei doi controlori, care se află în această dimineață la pupitru, se privesc neliniștiți.

— Dumnezeu!... ce se întâmplă aici? A dispărut pur și simplu. Alarmă!

Câțiva dintre colegii aflați în turn se apropie și ei de radar. Unul mănâncă un sandwich și, cu gura plină, apucă doar să mai îngaime:

— Nașpa!

În Hala 5, Filetocapus a făcut câteva mișcări în aer cu brațul, apoi l-a ridicat și a salutat, într-o poziție care aproape copia un salut hitlerist. Din gură îi ieși o flegmă și un zgomot răgușit, grohăit, metalic ce seamănă cu salutul militar al hitleriștilor.

— „Heil”.

Din cauza mișcării de salut, antebrațul îi zbură din filet, cu tot cu piuliță, și căzu la o oarecare distanță de el. Filetocapus se rostogoli pe podea până la antebraț, puse filetul brațului în dreptul piuliței antebrațului, se roti ca un titirez în aer câteva ture cu o forță nebănuită, înfiletându-se în piulița antebrațului. După isprava asta, demnă de lumea ciroului, se ridică în poziție verticală și își mișcă de câteva ori mâna, pentru a-i proba funcționalitatea, apoi grohăi mulțumit. Salută din nou, de data asta salutul militar sovietic, cu palma înspre înainte și cu degetele îndreptate către inelul robinetului, care părea o șapcă militară.

Filetocapus rămase astfel preț de două secunde, apoi scoase câteva horcăituri care semănau, mai degrabă, cu un salut în limba rusă.

— Nazdrovaia!

În cabina de pilotaj a Boeing-ului 787-3, pilotul și copilotul sunt din ce în ce mai neliniștiți, aproape disperați. Trag de toate manetele, apasă pe butoane, controlează tot felul de parametri! Dar nimic nu pare să fie modificat. Pilotul transpirase deja și își trece palma peste frunte.

— Nu merge nicio comandă! Parcă suntem teleghidați!

— Teleghidați?

Copilotul se apropie de microfon și cu un aer îngrijorat:

— Cursa 235 New York – Stockholm... Avem o problemă! Am pierdut controlul aparatului! Turnul de control... răspundeți... sunt 235 New York – Stockholm...

— Încearcă să scoți trenul de aterizare!

Copilul face, din nou, câteva manevre. Nu se întâmplă nimic.

Îl privește nedumerit pe pilot:

— Nu merge ! Nu mai înțeleg nimic!

— Mai încearcă o dată... manual!

— Tot nimic!

Brusc, un soi de lumină ciudată, violacee, intră de afară prin geamurile largi ale cabinei de pilotaj. Lumina își schimbă culoarea și mici descărcări electrice se produc la nivelul întregului bord. Cei doi se privesc speriați.

— Dumnezeu, asta ce mai e?

— Nu știu... Chiar nu știu...

— Rușii... în mod sigur, rușii...

În Hala 5, Filetocapus mai privi o dată în jurul său și zări un al doilea montaj de filete subțiri și lungi cu piuliță, aidoma primului, numai că acum filetele erau îndoite. Filetocapus le-a ridicat cu mâna dreaptă și le-a înfipt în cocoasă. Într-o clipă, mici fulgere și un trăsnet puternic au înconjurat personajul nostru, care izbucni într-un hohot grohăit. Filetele se îndreptară, încet-încet, sub forța privirii lui Filetocapus. În capul liber al celui de-al doilea cuplu de fileturi se formă o nouă palmă, la fel cu prima. Rugina dispăru și ea, ca prin minune. Filetocapus își agită mulțumit brațele foarte lungi, le puse pe podea și, aplecându-se pe spate, își ridică talpa în aer. Se balansă ușor, în față și în spate, și făcu astfel câțiva pași înainte. A continuat, apoi, să țopăie prin hală, înaintând balansându-și corpul, înainte și înapoi, sprijinindu-se pe brațe ca pe două cârje. Reuși să înainteze astfel câțiva metri buni, apoi făcu câteva tumble în aer,

sprijinindu-se cu brațele de sol și rotindu-și corpul în jurul axului umerilor. Mulțumit, a stat într-o mână, a făcut astfel câteva salturi în aer, apoi a făcut roata, podul și un salt pe spate. Se îndepărtase bine de locul în care se născuse, apropiindu-se de o mare spărtură din zid. Din spatele zidului, cu o viteză extraordinară, se apropie o jerbă de lumină care, lovindu-l pe Filetocapus, produse o mare de scânteii, jerbe de culori. Deodată, Filetocapus se mări, apoi se sparse în mai multe personaje mai mici, care-i semănau foarte bine. Acestea începură să țopăie cu un zgomot infernal și cu o degajare de lumină și mai puternică, apoi s-au regrupat în același personaj central, care acum căpătă un fel de aureolă în jurul corpului, ce-i punea în valoare gradul avansat de radiație nucleară.

O nouă ființă s-a născut... o nouă formă de viață pe Terra, atât de diferită de humanoizi și, totuși, cum se va vedea curând, cu numeroase puncte comune cu ei. Pentru că, după cum spune proverbul, „Ce naște din pisică, șoareci mănâncă.”

Am căutat în arhiva mea personală și, în cazul în care dorești să vezi cam cum arată prietenul nostru Filetocapus, iată o imagine din acea vreme.

Cred că personajul îți inspiră încredere, nu?! Dar probabil deja începi să te întrebi cine sunt Eu? Eli Moscovici. Dar cu cât acest nume va apărea mai rar, cu atât va fi mai

bine pentru toată lumea. Crede-Mă!

Filetocapus – Arhiva RCA, Dosar B25xx/noiembrie 1999

